

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, květen 2010 (č.71)

foto: bohoslužba ve Strupčicích

„Oremus“ - „Modleme se“
Společná modlitba věřících
má před Bohem velkou váhu.

Svátky v květnu:

- 1.5. Svatý Josef, dělník
- 3.5. Svatý Filip a Jakub, apoštolové
- 8.5. Panna Maria, Prostřednice všech milostí
- 13.5. Nanebevstoupení Páně
- 16.5. Svatý Jan Nepomucký, patron české země
- 23.5. Seslání Ducha Svatého
- 30.5. Svátek svaté Zdislavy
- 31.5. Navštívení Panny Marie

Pozvánky na květen:

- * Mše v 9 h. na první neděle v květnu a červnu jsou více zaměřeny pro děti.
- * V neděli 9.5. bude mše v Sušanech od 12:00 hodin.
- * Eucharistický den a jarní pouť se koná na Květnově v sobotu 8.května. Bus jede z Jirkova 9:15 z autobusového nádraží (oprava křižovatky) a Chomutova 9:25 u divadla. Začíná se v 10:00 modlitbou na růžencových schodech. V 10:30 začne hudebně - literární pásmo Popelka nazaretská, pak následuje mše svatá a mariánská pobožnost. Po přestávce bude adorace a možnost občerstvení ve stánku. Bus jede zpět po skončení programu. (Kromě poutě jsou bohoslužby na 1.a 3.sobotu v měsíci v 14:00 hodin.-bez poutní sošky PM)
- * Rovněž v sobotu 8.5., ale až v 15:00 hod. bude mše s otcem biskupem Janem ve strupčickém kostele sv.Václava a po ní se vydá procesí se zpěvem ke kapličce u polní cesty mezi Strupčicemi a Hošnicemi. Kaple stojí na místě, kde dříve již existovala, podstavec kříže svědčí o roce 1798. Po požehnání nové kaple následuje posezení s biskupem na obecním sále.
- * V pátek 14.5. v 17:00 bude mše v kapličce ve Vinařicích, za místní obyvatele a mariánská pobožnost. Ráno v kostele mše není. V DD U Dubu ano.
- * V pondělí 17.5. se koná na faře společenství pro starší mladé lidi od 17:00.
- * Pout' k patronce diecéze a rodin - sv. Zdislavě se koná 29.5. (sobota) v Jablonném. Chomutovská farnost vypravuje autobus, je nutné se včas přihlásit.
- * V neděli 30.5. bude mše v Boleboří od 15:00 hod.
- *** **Udělejte si čas pro farní pout'!** O víkendu 11.6.-13.6. se koná pout' (ne zájezd) na Moravu. V pátek navštívíme svatyni Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. Přespání na faře v Boršicích (postele bez příkrývky-nutné vzít s sebou, wc, sprcha, menší kuchyň). V sobotu pout' na Svatý Hostýn, možnost koupení křížků, růženců, obrázků. V neděli pout' na Hoře svatého Antonína u Blatnice. Krojování poutníci, občerstvení, skládací stoličky s sebou, wc na místě. Přihlašujte se na faře.
- **** Oblečení, příp.jiné věci do charity, přinášejte na faru po domluvě tel. 474659460

Stalo se v dubnu:

Křest: Martin Saturnin Pospíšil, Magdaléna Höningová, Pavel Fedák

Pohřeb: Jarmila Kovárová, Michal Magyar

Svátky velikonoční:

Poděkování všem, kteří pomohli k důstojné oslavě Kristova vzkříšení (úklidem

nakládání „charity“ v Jirkově

kostela, asistencí při
bohoslužbách, atd.)

**Vikariátní setkání kněží v
Jirkově** s otcem generálním
vikářem Stanislavem Příbylem z
Litoměřic (foto →).

**Slavnost Nanebevstoupení
Páně. 13.5.**

Odjíždíte? Z vlaku ještě
opakujete své rodině poslední

vzkazy: „Nezapomeň zalévat květiny! Zamykej! A nezapomeň zaplatit inkaso! A piš, aspoň SMSky!“ Nejdůležitější opakujeme znovu i když už se vlak rozjíždí. Když má být odjezd na dlouho, nebo když jde o rozloučení navždycky, jsou slova

ještě naléhavější. Když Pán Ježíš odcházel z viditelného společenství apoštolů a učedníků při svém Nanebevstoupení, zopakoval nejdůležitější a základní úkoly také: „Jděte, získávejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.“ A kromě toho největšího poslání dodal něco osobně pro své učedníky – a také asi i pro naši zapomnětlivost: “To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil.“ Hlásat evangelium a křtít, to nám připadá v Kristově poselství jako přirozené. Ale ta záležitost ohledně „předpovídání“? Anebo spíše „ovládání osudu směrem do budoucnosti“? Není málo zemí světa (včetně naší země), kde se to hemží mnoha astrology, věštkyněmi, kartářkami. Tyto profese přímo vzkvétají! Proč? Proč i ti co o sobě tvrdí, že jsou věřící, se nechají zlákat? Kdo z nás někdy v životě použil podobných „služeb“, musí přiznat, že důvodem nebylo aby se dozvěděl o budoucích katastrofách, hrůzách a tragédiích, ale žádal návod, jak se jim vyhnout! Neboli: jak vzít vlastní osud do rukou podle hesla : buď vůle má! Máme tedy chápat pod slovem „Boží vůle“ jenom strádání a trápení? Mnoho lidí myslí, že ano. Na úmrtních oznámeních poměrně často čteme motto: „Buď vůle Tvá!“ Ano, Boží vůle je někdy také i rozloučení s člověkem, kterého máme rádi. Jenže jsme zapomněli, že Boží vůle byla také, abychom ho vůbec měli, byla Boží vůle, že jsme s ním směli prožívat krásná dlouhá léta. Jenže to jsme nebrali jako Boží vůli, ale jako samozřejmost. Jen o událostech, které naše štěstí zmenšují, říkáme „Boží vůle“. Nejsme nedůslední? Apoštolové se loučili s Kristem. Nebylo pro ně lehké ho ztratit z hmatatelné blízkosti. Možná i oni si v tu chvíli vzpomněli na slova „buď vůle tvá“. Že by TAKÉ byla Boží vůle, aby byli předtím v jeho blízkosti – to jim patrně na mysl ani nepřišlo. Jenže – byl Kristův odchod k Bohu - Otci, nějaké neštěstí? Spíše nevyhnutelná změna k lepšímu! Vždyť jim slibuje poslat toho, kdo je uvede do celé pravdy, aby konečně pochopili celé jeho učení a naplnění Kristových slov : “Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

(Podle Svatomořického zpravodaje).

„Byl by již čas, aby nám to naše vlastenčení ráčilo konečně z úst vjeti do rukou a do těla, abychom totiž více z lásky pro svůj národ jednali, než o této lásce mluvili...“

Karel Havlíček Borovský

O státních svátcích doléhá do naší přítomnosti ozvěna z minulosti. V hluku moderní doby je někdy takřka neslyšitelná, a přesto se ozývá v našem každodenním počinání. Bydlíme v domech, které většinou postavili jiní lidé, sklízíme ovoce ze stromů, které sázeli jiní lidé. Ať jsme jakkoliv zaujati dneškem a zakotvení v přítomnosti, nic to nemění na faktu, že tvoříme pospolitost s těmi, kteří na této zemi žili před námi. Co ale z minulosti a přítomnosti zanecháme svým potomkům my?

Čínský spisovatel Sun Tsi sepsal v 5. století před Kristem scénář dokonalého způsobu, jak si podrobit nějakou zemi. Invaze do země, kterou chceme získat, musí probíhat delikátně a pomalu. Mistři vojenského umění porážejí nepřítele bez boje. Podrobovat si zemi je třeba tak, aby nikoho ani nenapadlo, že ztrácí svobodu. Nejlépe je úzce spolupracovat s tím, koho chcete ovládnout. A celou záležitost je třeba ještě maskovat umným dávkováním různých výhod. Chcete-li tedy získat zemi bez zbytečného prolévání krve, je třeba se držet těchto „zásad“:

Diskredituj dobro a pravdu. Kompromituj opravdové vůdce a místo nich hledej vlastní, kteří budou podřízeni jedině tobě. Podrývej vzájemnou důvěru mezi lidmi. Ať každý zůstane sám. Podrývej současnou vládu: nepořádek rodí rozhořčení, kterého můžeš využít. Využij různé ničemy: nemají jiné východisko než ti věrně sloužit. Rozsévěj neklid tam, kde je to možné.

Podněcuj mladé proti starým. Posmívej se tradicím, protože ony jsou největším nepřítelem, nedovolují totiž zapomenout na kořeny. Znemožňuj zásobování rýží a vodou. Rozšiřuj smyslounou hudbu. Šiř nemravnost.

To vše radí čínský spisovatel Sun Tsi. Nemohu se dnes někdy ubránit dojmu, že se kdosi vzdělával v Číně před pětadvaceti stoletími.

z knihy Ranní zamyšlení, P. Prokop Siostrzonek.

Z noveny k Panně Marii Pomocnici křesťanů.

Hříchem neposkvěrná Panno, v roce 1917 jsi ukázala třem dětem v portugalské Fatimě na okamžik způsob, jak prožívají svou věčnost v zoufalých mukách ubozí hříšníci, a vyzvalas křesťany, aby se modlili za milost obrácení všech, kteří jsou na cestě do neštěstí, které nekončí.

Peklo existuje. Bůh si tak váží svobodné vůle člověka, že každému, kdo Boha nechce, umožní, aby se s Bohem svého srdce nesetkal navěky.- Bůh ovšem nemůže způsobit, aby člověk našel mimo Boha ještě nějaký jiný pramen radosti.- Masy lidí neodsoudí k věčným trestům proto, že by nenávislně bojovali proti Bohu a jeho církvi, ale protože cesta do stavu, který nemá žádný smysl, je tak pohodlná, tak snadná: Stačí nedělat pro svou spásu nic; své životní poslání prostě nesplnit (Lk 19,12-26).

Není pravda, že mravní špína se objeví pouze tam, kde si ji vyrobíme. Stačí neuklízet: nemodlit se, s pokáním a zpovědí se neobtěžovat a svátosti nepřijímat. Pasivní postoj, který se o Boží věci nezajímá, je dnes nejpotřebovanější vstupenka do pekla. Maria, pomoz nám, abychom svůj pozemský život nepromarnili. Vyburcuj nás z naší duchovní slepoty a lenosti dřív, než bude pozdě navždy. Amen.

Pomoc v nouzi.

„Blíží se večer a já jsem za celý den neměl pořádné jídlo. Těch pár drobných, co mám v kapse, na večeři nestačí. Raději bych si je nechal na zítřejší snídani. Cožpak Bůh na mne dočista zapomněl? Vždyť slíbil, že se postará o každého člověka! Zkusím poprosit v některém domě o jídlo, snad Bůh obměkčí jejich srdce a nepošlou mě hladového pryč.“

Howard Kelly byl chudý chlapec, který si přivydělával na studia roznáškou zboží. Po celodenní práci měl večer už pořádný hlad. Rozhodl se proto, že si vyprosí něco k jídlu v nejbližším domě. Když mu však přišla otevřít hezká mladá žena, ztratil odvahu. Místo jídla požádal jen o pohár vody. Žena se podívala na chlapce a napadlo ji, že je vyhladovělý. Přinesla mu pohár mléka. Pil ho pomalu. Když jí vracel sklenici, zeptal se: „Co jsem dlužen?“ „Vůbec nic,“ odpověděla. „Máma nás učila, že se za dobré skutky neplatí.“ Odpověděl: „Tak vám tedy z celého srdce děkuji!“ Když Howard Kelly opouštěl tento dům, cítil se lépe nejen fyzicky, ale byl posílněn i ve víře.

O několik let později tato mladá žena onemocněla. Místní lékaři byli bezmocní a poslali ji do města na specializovanou kliniku. Zde se sešli specialisté, aby se zabývali její vzácnou nemocí. O radu i pomoc požádali také přednostu kliniky Dr. Howarda Kellyho. Když uslyšel název města, odkud pacientka přišla, měl v očích zvláštní světlo. Ihned se zvedl a šel do jejího pokoje, aby se na ni podíval. Okamžitě ji poznal. Vrátil se do konzultační místnosti. Byl rozhodnut udělat všechno, co bylo v jeho silách, aby ji zachránil. Od toho dne se jí osobně věnoval. Po dlouhém čase se podařilo nemoc zdotat.

Před propuštěním pacientky doktor Kelly požádal, aby mu přinesli ke schválení účet za léčbu. Na jeho okraj napsal poznámku a poslal ho do pokoje pacientky. Když žena uviděla obálku, bála se ji otevřít. Byla si jistá, že léčbu bude muset splácet do konce života. Nakonec ji přece jen otevřela. Její pozornost upoutala poznámka na okraji účtu: „Zaplaceno pohárem mléka.“ Podepsán Dr. Howard Kelly. Vytryskly jí slzy radosti a s vděčným srdcem se modlila: „Díky Ti, můj Bože, nechť se Tvá láska nadále šíří přes lidská srdce a ruce.“

Láska se vrátí... Skutek lásky, který dnes děláte, může být k užitku vám nebo někomu jinému, koho máte rádi, právě ve chvíli, kdy se ani nenadějete. I kdyby se vám tento skutek lásky zatím nevrátil, přispějete tak k tomu, aby se na světě lépe žilo. Cožpak to není vůle Boží? „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mat 25,40)

podle BTM

POPELKA NAZARETSKÁ

Václav Renč (1911-1973) Básník, dramatik, literární a divadelní kritik, překladatel, autor loutkových her a poezie pro děti. Od roku 1948 nesměl publikovat, v květnu 1951 zatčen a ve vykonstruovaném procesu pak odsouzen k 25 letům těžkého žaláře, v němž strávil 11 roků života. Dcerou Václava Renče je básnířka a spisovatelka Zuzana Nováková, synem Václava Renče je režisér a spisovatel Ivan Renč a skladatel a hudebník Jan Václav Renč. Mezi jeho vnuky patří například režisér a herec **Filip Renč**, skladatel a hudebník Dominik Renč, fotograf Benedikt Renč, režisér a herec Adam Renč, scénografka a výtvarnice Kristina Karmazínová nebo spisovatelky a překladatelky Ester a Luisa Novákové.

Píseň „Popelka nazaretská“ vznikala kolem roku 1955 v leopoldovské věznici. Zde autor, odsouzený na 25. let, trávil své dny jako vězeň stalinovské zvěle. Kompozice Popelky o celkovém počtu **1752 veršů byla tvořena i fixována pouze v paměti.** Disponovat tužkou, či papírem bylo vězňům zakázáno. Navzdory tomuto nařízení byla propašována mimo vězeňské hradby řada autorových prací na cigaretových papírcích miniaturním písmem. Takovéto úniky však byly sporadické. Byly spojeny s velkým rizikem především pro autora samotného. Takovéto porušení řádu se rovnalo vlastizradě a bylo proti takovýmto přestupkům postupováno s neúměrnou tvrdostí. Každé slovo totiž, napsané vězňem, bylo kvalifikováno jako šifrovaná zpráva nepřátelským agentům imperialistických mocností.

V době prvního vydání knihy, v dopise literárnímu kritikovi Jaroslavu Medovi, Renč napsal: **"Vychází tak, jak mi v těch samotách byla darována,** zcela doslovně darována, proto jsem se neodvážil změnit, když šla do tisku, ani slůvko, třeba by se zdálo (a mě prvnímu), že tu i onde by byla namísto menší korektura."

Ukázka, kap.22

Nastal čas velkonočních svátků.

Pán ubírá se na oslátku

do města k svaté oběti.

Zas Jeruzalém plný slávy!

Zas velechrám! A davy, davy

ve stále větším napětí.

Čekají - vědí nač. "Už jede!"

Smrtelně vážný, tváře bledé,

Pán vjíždí jednou z městských

bran.

A davy se v tom okamžiku

dají do jásavého křiku.

"Ať žije král!" zní ze všech

stran.

"Hosana Synu

Davidovu!"

volají poznovu a znovu

ze stromů, z oken, z

plouchých střech,

až otřásá se Jeruzalém.

Snítkami oliv, listy

palem,

cestu mu stelou

napospěch.

Zítřek bude mít své starosti.

Míváme tu vadu, že k tíze dne přidáváme jednak tíhu dne předešlého a jednak tíhu dne zítřejšího. Lékem je rozjímat o tom, co učí evangelium o odevzdanosti do rukou Boží prozřetelnosti, a vyprošovat si na Bohu milost takto žít: „Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat.(...) Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvilku?(...) Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat?“ (Mt 6,31)

To není povzbuzení k nezodpovědnosti. Musíme přece plánovat a myslet na zítřek. Avšak máme tak činit bez strachování, bez znepokojování, jež rozežirá srdce, vůbec nic neřeší a brání nám naladit se na to, co máme žít v přítomné chvíli... Srdce nemůže být zároveň zaměstnáno starostí o zítřek a přijímat milost přítomné chvíle. Buď jedno, nebo druhé. Musíme tedy „hledat Boží království“, tedy napojit se na Boží přítomnost, která se dává zde a tady, s důvěrou a láskou hledat Boží vůli pro dnešní den a „všechno ostatní nám bude přidáno“. Samozřejmě to neznámá, že nebudeme procházet zkouškami nebo zakoušet potíže. Ale s tím, jak budou přicházet, se nám bude dostávat i milosti, abychom jim mohli čelit...

Převýchova ustarané mysli - Máme-li být svobodní vůči budoucnosti i minulosti, je zcela nezbytné, abychom „převychovali“ svou psychiku. K tomu by nám mohlo pomoci několik rozumných rad. Jen zřídka věci probíhají tak, jak předvídáme. Všichni máme zkušenost, že většina našich strachů a obav je naprosto nereálných. Co jsme považovali za těžké, se ukáže jako velice jednoduché, a naopak se vynoří těžkosti, na něž jsme ani nepomysleli. Shoda mezi naší představou budoucích událostí a tím, co se opravdu děje, je tak minimální, že bychom měli výtvoři své představivosti brát značně s rezervou.

Je lépe přijímat věci tak, jak postupně přicházejí, s důvěrou, že v dané chvíli se nám dostane i potřebné milosti, než si vytvářet různé variantní scénáře, jak se uchránit před tím, co by se mohlo stát kdyby: většinou se totiž ukáže, že tyto scénáře mnohé vůbec nepředvíдалy. Nejlepším způsobem, jak se připravit na budoucnost, není stále na ni myslet, ale naplno žít přítomný okamžik. Ježíš v evangeliu předpovídá svým učedníkům, že budou předváděni před soudy a dodává: „Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci“ (Lk 21,14-15).

Když si vykreslujeme budoucnost a vytváříme si různé představy, vzdalujeme se od reality a v posledku ji ani nemůžeme dobře „zvládat“ Podívejme se na jeden úryvek z deníku Etty Hillesum: „Když si předem s obavami představujeme budoucí věci, bráníme jim, aby se přirozeně vyvinuly. Mám v sobě nesmírnou důvěru. Není to jistota, že vše kolem dobře dopadne dobře, ale jistota, že budu dál přijímat život a shledávat ho dobrým, a to i v nejhorších chvílích.“ (pozn. Etty byla židovská dívka, která zemřela v koncentračním táboře).

Obavy jako blechy – Strach z utrpení způsobuje větší bolest než utrpení samo. Proto bychom měli hledět žít takto: „Ty tisíce drobných obav z budoucích dnů musíme denně hubit jako blechy, neboť užirají naše nejlepší tvořivé síly. V myslí přijmeme celou řadu opatření pro následující dny, a nic, ale vůbec nic se nestane tak, jak jsme předvíдали. Každý den má dost svého trápení. Musíme konat, co vykonat máme, a co se ostatního týče, mít se na pozoru, abychom do sebe nevpustili ony tisíce malých úzkostí, z nichž každá je projevem nedůvěry vůči Bohu. Všechno skončí dobře, všechno se srovná...“

Naší morální povinností je vytvářet v sobě rozsáhlé mýtiny pokoje a postupně je rozšiřovat, až tento pokoj nakonec začne vyzařovat na druhé. A čím víc pokoje bude v lidech, tím víc ho také bude i v našem rozbouřeném světě.“

(Z knihy Jacques Philippe, Vnitřní svoboda, KNA–upraveno)

POUŤ NEMOCNÝCH V LURDECH (FRANCIE)

“Slyš, jaký to nad řekou jásot a ples, to zpívají hory i skála i les.”

Slova lurdské poutní písně skvěle vystihují mumraj, který v Lurdech panuje - právě probíhá růžencová pouť nemocných, což je událost, která se dá skutečně jen stěží popsat. No, a pokud se toho člověk už jednou zúčastní, nadosmrti na to nezapomene.

“Tam, kde nyní hlaholí tisíců zpěv, kdys děvčátko spatřilo nebeský zjev.”

Byl to nebeský zjev Matky Boží, která se zjevila svatě Bernardetě. Dnes spatříme na místě zjevení sochu, která nám alespoň dovoluje si trochu představit, jak pusté muselo být místo, na kterém Bernardeta krásnou Paní spatřila.

Ovšem teď je zde neuvěřitelně rušno, zejména poté, co vlaky a autobusy navozí do Lurd tisíce nemocných nebo nejrůznějším způsobem postižených - ale také dobrovolníků, kteří se o ně starají. Ať už jsou to lékaři, ošetřovatelky, kněží, řeholníci, řeholnice, středoškolská mládež, námořníci... Ti všichni chtějí být u toho, ti všichni chtějí zažít těch několik dní neuvěřitelné soudržnosti, blíženecké lásky, dojemného štěstí tváří v tvář skutečnému lidskému utrpení. Všichni dobrovolníci sem přijíždějí především proto, aby posloužili těm nejubožejším.

Laskavým slovem, úsměvem, převozem na vozíku nebo na lehátku, podáním

vody, prostým dotykem ruky... Tohle všechno se počítá, tohle všechno, co je v Lurdech tak samozřejmé a co tak chybí v každodenním životě. Ono se to velice těžko popisuje, ale slovy jednoho švýcarského poutníka, který jezdí do Lurd se svou nemocnou manželkou: *"Být v Lurdech jen tak anebo během pouti nemocných, to je jako koukat na fotbal v televizi, nebo jít na stadion"*.

"Ó, pověz mi, Paní, kdo jsi, jak se zveš, co ode mne chudé si žádáš, co chceš."

Takhle se tu ptá každý, každý nakonec zjišťuje, že Paní je především laskavá matka. Pro dobrovolníky je příkladem hodným následování, pro nemocné je nadějí a útěchou. Co že to žádá od nás, chudých?

Vlastně ani nic moc výjimečného. Snad skutečně hlavně to, co tu všichni děláme. Zvlášť ti dobrovolníci, kteří se postarají o první poslední. Je to jejich služba - umýt v nemocnici babičkám a dědečkům záchod, potom je naložit na vozíček a poslat výtahem dolů, kde jim zase někdo další pomůže do kolečkové židle, zabalí do deky a předá dalšímu, který je doveze před baziliku na mši, do eucharistického průvodu, na křížovou cestu, na pomazání nemocných, do průvodu světel, k jeskyni zjevení, na jídlo. Po návratu je na místě si trošičku popovídat, vyslechnout pár postesknutí, napsat podle diktátu několik pohledů, protože chvějící se ruka už dávno není takové jemné práce schopná. Jsou to maličkosti, ale mají nesmírnou cenu. Druzí se nestarají o staré a nemocné, věnují se skupinkám nejrůzněji mentálně postižených. Je to trochu jiný způsob komunikace, tak s nimi kreslí, vystřihují, vybarvují, nalepují, zpívají, tancují, malují si po obličejích ornamenty, převlékají se za klauny. Tak si tu každý sám za sebe hledá to, co po něm Bohorodička žádá.

"Já bez hříchu přecistě Početí jsem, at' lid činí pokání, pověz to všem."

Pověděla to všem, pověřila také o skromném přání Královny počaté bez poskvrny dědičného hříchu: *"Postavte tu kapličku."* Nad jeskyní se dnes tyčí komplex tří nad sebou vystavěných kostelů, v poutním areálu se neustále hemží poutníci. Modlí se, zpívají, přinášejí své prosby, své starosti i tajná přání. Doufají v pomoc té, která se za nás přimlouvá u svého Syna. Čerpají si vodu ze zázračného pramene, ale čerpají také sílu z pramene duchovního, který jim pomáhá žít svůj každodenní život, nést svůj vlastní kříž. Dává sílu alespoň pár dní v roce pomáhat nosit kříže jiných, kříže, které se zdají na pohled nesmírně těžké. Ale ti slabí, nemocní, nemohoucí a postižení je statečně nesou. Zdravý člověk pochybuje o

tom, že by to vůbec dokázal. Oni to dokážou, musí to dokázat. Tváří v tvář Boží moudrosti, která je tak jiná než lidská, si všichni uvědomují paradox Božího království. Ochotně popostrkují vozíky s trpícími, aby pomohli vybudovat tady na zemi alespoň kousek toho slíbeného budoucího království, které je přeci už mezi námi. Často nechápou proč, ale srdce je puďi znovu a znovu hledat příležitost někomu pomoci.

“A zázračný pramen trysk ze suchých skal, zde mnohý už znovu své zdraví získal.”

Aby toho všeho nebylo dost, mají někteří z nemocných naději na zázračné uzdravení. Lékařská komise prozkoumává takových případů strašnou spoustu, ale jen některé z nich vyhoví náročným kritériím, která je zařadí mezi skutečné, vědou a církví uznané zázraky.

Z tohoto důvodu jsou v Lurdech vybudovány bazény, do kterých dokáží tam pracující ošetřovatelé ponořit jakkoli bezvládné či pokroucené tělo. K bazénům musí nemocné na vozíčkách dovézt samozřejmě někdo z dobrovolníků, kteří se tu skutečně nenudí. Nakonec i oni se mohou v zázračném prameni smočit, ačkoli to v případě růžencové pouti není nejlepší nápad, jelikož “fronta na uzdravení” je skutečně velmi dlouhá. Mohou se zatím pomodlit, třeba hned vedle u jeskyně zjevení, možná i za toho svého nemocného, kterého právě přivezli a který bude za nějakou dobu ponořen do velmi chladné vody léčivého pramene.

“Již z národů všech sem spěchají k ní a radostné pozdravy zástupů zní: Ave, ave, ave, Maria!”

V mumraji poutníků se ozývají různé jazyky, dá se říci, že poutníci skutečně přispěchali ze všech národů. Přestože je to týden růžencové pouti organizované dominikány z Francie, nám, českým studentům, se při troše štěstí může podařit nalézt poutníky z Čech nebo ze Slovenska. Nečekané společenství krajanů pak často vrcholí naší účastí na jejich poutní mši, která bývá velmi emotivním zážitkem.

fr. Sadok, Amiculum

Historické zastaveníčko

Poutníci na Květnov z Jirkova pamatují starou cestu **Telšským údolím**. Jak se mění časy, změnilo se i údolí. Mezi Květnovem a Jirkovem vznikla roku 1966 tzv. **jirkovská přehrada**. Telšské údolí existuje dále, nicméně je přehrazeno chráněnou vodní nádrží.

V dolní části od Jirkova až po přehradu najdeme bývalé mlýny a bývalé hamry na rudu či pily. Výše, v zatopené oblasti soutoku Květnovského potoka a Bíliny se nacházela soustružna dřeva a výletní **Kulbův hostinec** (viz obr.). Ty jsou nenávratně pryč. Nezatopený zůstal na vysoké skalní ostrožně jen hrad - zřícenina **Najňštejn** (obr.kopec uprostřed). Horní nezatopená část Telšského údolí vede nahoru do Orasína. Od přehrady druhým údolím - podél Květnovského potoka se dá přijít až k poutnímu kostelu.

Pod přehradou, téměř naproti pozdějšímu Benaru stával Hixův **mlýn**. Jak byl starý, se neví, ale už roku 1678 jej koupil Kryštof Mittelbach od Kryštofa Zenkera. Kousek nad místem, odkud vycházel z Bíliny náhon k Hixovu mlýnu, stával prý kdysi tzv.Fuchsmühle - **hamr**. Pověst vypráví, že hamerníka jednou přepadli lupiči. Protože ten ale znal kouzla, lupiče přimrazil a poslal pomocníka do Jirkova pro městské právo. Dále proti proudu Bíliny stával hamr Adolfa Müllera, založený roku 1859. Jeho syn pak postavil žhavicí pec s vysokým komínem. Ještě kousek dál proti proudu řeky byl další hamr, založený Františkem Schmatzem. Podnik měl 3 vodní kola. Roku 1890 získal majitel povolení k výčepu piva a tak vzniklo oblíbené místo pro **cíl vycházek**.

Cítat na květen: **„Milé slovo brzy ráno potěší srdce na celý den.“**

